

— Mert nem akartalak megbántani.

— Te azelőtt sohase bántottál meg — ingatta az asszony a fejét.

— De közben rájöttem, hogy az ember nem lehet mindig csak jó. Ez egy nagy marhaság. Annak semmi köze a jósághoz, ha becsapjuk magunkat.

Csányi hadnagy felállt. Nem volt könnyű. Lehajtotta a fejét, és azt gondolta: Ezek után most már meg se csókolhatom, pedig az az igazság, hogy én még most is fantasztikusan szeretem, elég csak ránéznem, hogy minden erőmet elveszítsem...

Jolán szeme még egyszer megszólalt, valahogy így: Nincs fantázia benned, Csányi hadnagy. Az ostoba emlékeim kihoztak ide, és ha elgondolom, hogy nem sok kellett volna, hogy itt maradjak holnap estig nálad...

